

Fuglsang: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa en Revision af Loven af 1905 om Tilsyn med Begravelseskasser. Denne Lov gav ikke dette Tilsyn nogen større Myndighed, og Hovedaarsagen til den foreslaaede Ændring af Loven er den, at man ønsker, at dette Tilsyn skal have en større Myndighed.

Oprettelsen af disse Begravelseskasser ligger langt tilbage i Tiden, og adskillige af dem har virket som en Art Ligningskasser, Kasser, der ikke havde noget fast Kontingent, men indkasserede et vist Bidrag, hver Gang et Medlem døde. En stor Del af dem har virket ganske ypperligt; andre har ikke virket saa godt, idet det viser sig, at der er for lille Tilgang, og paa et vist Tidspunkt er der lidt et stort Medlemstab, og saa er der ingen, der vil betale til Begravelsen, naar den Tid kommer.

Det forsøgte man at rette ved Loven om Tilsyn af 1905, men dette Tilsyn havde den Opgave at virke som raadgivende og vejledende. Der er nok sat nogle Bødestemmelser for at sikre, at de Indberetninger, de skulde give, kom frem. Men i øvrigt var der ikke nogen særlig Magt hos dette Tilsyn. Nu foreslaar man en anden Ordning, hvorefter Tilsynet faar en virkelig Magt og Myndighed. Tilsynet bliver ikke alene vejledende og raadgivende, men det kan, hvis der er en Kasse, der ikke vil rette sig efter, hvad man har raadet den til eller givet den Paabud om, sige til Ministeren, at der er en Kasse, som man helst maa lukke. Det er en Trumf, som nok skal bevirke, at en Kasse, der ønsker at fortsætte, retter sig efter de venskabelige Henstillinger, der maatte komme. Det kommer antagelig i Praksis ikke ret ofte til at foreligge, at der skal et Paabud til, det har man ogsaa forudsat i Lovforslaget.

Det er dette effektive Tilsyn, man har ønsket, der er foreslaaet. Men der er gjort en Undtagelse for de mindste Kasser; det skylder jeg at gøre opmærksom paa. Det er foreslaaet, at de Kasser, der ikke yder en Begravelseshjælp paa over 100 Kr. eller ikke har et Medlemsantal, som overstiger 300, er undtaget fra Tilsynet, hvis de ikke ønsker det. De kan melde sig og ønske at komme ind under Tilsynet, og saa kommer de under Tilsynet og dermed under Loven. Men bortset fra disse Kasser skal alle ind

under Tilsynet. Dette Tilsyn skal, som sagt, være raadgivende og vejledende og har vel ogsaa gennem Tiderne været et humant Tilsyn, som der ikke har været nogen Grund til at klage over. Det er der meget, der tyder paa; jeg skal vende tilbage til det om et Øjeblik.

Dette Tilsyn, man derved paalægger Kasserne at være underkastet, skal Kasserne have en lille Smule Ækvivalent for, og det faar de i Form af, at de faar Lov til at kalde sig statskontrollerede Kasser. Man venter aabenbart, at det skal virke saa tiltrækkende paa dem, som kunde ønske at være Medlem af en Kasse, at de alle sammen vil søge at komme ind i Kasser, der er statskontrollerede. Det er noget, man har tænkt sig at give dem; men ved Siden af gaar man lidt videre i Virkeligheden med Hensyn til den Myndighed, man giver disse Begravelseskasser, særlig dem, der er inde under Sygekassevirksomhed.

Man giver først og fremmest Sygekasserne den Magt og Myndighed, at de kan vedtage, at alle Sygekassemedlemmer skal være tvungne Medlemmer af Begravelseskassen. Nu hørte jeg for lidt siden under den forrige Sags Behandling, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav sin Tilslutning til den Tanke, at der skulde være obligatorisk Begravelsesforsikring — jeg tænker, at det ikke kan forstaas paa anden Maade; det gaar videre, end jeg ønsker for min Part, og jeg er noget betænkelig ved det, det kan jeg ikke nægte. Det, at vi siger til Sygekasserne: Vær saa god, kniber det med at faa jeres Begravelseskasser til at gaa, kan man sige, at nu skal alle være Medlemmer, være tvunget ind under den Begravelsesforsikring, er jeg noget betænkelig ved. Det er et Spørgsmaal, jeg ønsker, vi i Udvalget skal have nærmere undersøgt og tale nærmere om.

Jeg er betænkelig ved det af mere end een Grund. Først og fremmest er jeg bange for, at det skal hindre en hel Del Mennesker i at gaa ind i Sygekassen af dem, som burde gaa ind i den, nemlig dem, der er friske og sunde og tænker: Vi bliver aldrig syge. Sygekasserne hviler jo og har hvilet paa Frivillighedsprincipet hidtil. Det anser vi og har vi alle Dage anset for at være et stort Gode, at Sygekassevirksomheden er vokset op til at blive saa omfattende, som